

benne a szerető fiút, az aggódó, engedelmis, hálás gyermeket, mi kesergőnk fölötté, mert pártunk egyik oszlopa, elveink, törekvéseink egy igaz szívű, önzellen harcosa, orlót is me össze.

Uttörő volt ő. Nehéz napok között lemondással, türelemmel, önfeláldozással, soha nem lankadó buzgalommal küzdött önzetlenül a mi ideálunk eléréseért, a hatalmas, gazdag keresztény Magyarország megteremtéséért.

A néppárt alakulásának farszító munkájában serénykedett, buzgalma nem lankadt soha: élete utolsó percéig dolgozott, fáradságát s a buzgító szavával lelkesített, egyéni jóságának varázsával oly vonzalmat keltett, hogyha nézeteinek akadtak is ellenfelei, egyéniségének nem maradtak ellenségei. A keresztény szeretettől áthatott rettentetlen harcos, egy igaz ember dőlt vele sírba.

És ennél a sirnál érezzük a mi nagy veszteségünket. Elfogódott kebelrel könnyezünk meg a nemes barátot és szívünkben visszamarad a pótolhatlan veszteség sajnó fájdalma.

Adjon az Ég az elköltözöttnek nyugodalmat; nagyságodnak s a gyászoló családnak fájdalmat enyhítő égi vigaszt.

Az országyűlési néppárt nevében
Budapest, 1903. január 6.

Ij. Zichy János gróf, elnök.

Szillé Géza, jegyző.

Közismeretű dolog, hogy a boldogult egyike volt a legszebb, legdaliásabb alakoknak. Aki a férfi szépség ideálját kereste, dr. Majoránál bátran megállapodhatott.

Mint ilyen vett részt az 1890-iki milleniumi diszmenetben, mint Székesfehérvár küldöttségének egyik tagja. Vele voltak még: Seidl Lajos, a város volt daliás főkapitánya, Gebhard Bódog, Winkler Vilmos és Aróky Antal.

Ki gondolta volna akkor, mikor ezt az öt délceg férfiút ott a ragyogó menetben, festői díszmagyarban látta, hogy pár év alatt oly nagyot fordult az idő kereké! Az egyik a legdaliásabb, már évek óta letűnt végkép az élet színpadáról, a másikat, dr. Majorót holnap temetik. . .

Hogy is mondják? . . . Sic transit gloria mundi . . .

S mi marad meg? Megmaradnak a jöcselkedetek.

Fiatl kis leánykát (azóta már nagy lett s a megye egyik buzgó tanítónője) gyógyított a buzgó lelkiismeretes főorvos évekkel ezelőt. He-

teken át, mindennap kétszer-háromszor megjelent a beteg ágyánál, aggódva leste a súlyos betegség lefolyását. A tudomány győzött, a veszély elmúlt s a leánya hozzátartozói könnyes szemekkel mentek el megköszönni a jó főorvos ur fáradozását.

Mint szerény viszonyok között élő egyszerű emberek a szegény ember szemérmes féltékenységével kérdezték föle: „Mit fizetünk főorvos ur hosszafaradozásáért?” „Amit akarnak lelkeim,” volt a keresztény felebaráti szeretet kedves válasza. S a város szegény lakói száz és száz, ehhez hasonló esetet tudnának elbeszélni.

Es ezek most bizonyára többet érnek neki, mint a ragyogó díszmets, a fényes kacagány, a pengő ezüst sarkantyúk.

A szegények szeméből kicsorduló hálakönyvek óriási súlylány esnek az itélő Isten mérlegének serpenyőjébe . . .

Beleegése s halála.

Az erős, edzett férfiú sokáig küzdött a betegséggel, míg végre ágyának döntötte. Egy novemberi vadászaton hült meg s azóta láz érzéskette erejét. December 19-én délután feküdt le s orvost csak másnap hivatott. Kéthy Károly és Kéthy László orvos úfúszos tüneteket észleltek s mert a baj rendkívül roiamosan növekedett, 30-án a klinika helygyógyászati osztályába vitték. Ekkor a szerető édesanya Dollinger tanárt hivatva beteg fiához s itten már a lábszáron végzett operációnál a vérmérgezés konstatáltatott. Többszöri operációval késleltették még azután a katasztrófa bekövetkezését, míg végre már az emberi segítség elégtelen volt f. hó 5-én este fél 7 óra körül nem hosszú, de keresztény türelemmel viselt s szenvedésekben gazdag betegség után átadta igazságos lelkét Teremtőjének.

A város gyász.

A gyászshir Székesfehérvárra hétfőn este fél 8 óra körül érkezett Havranék József polgármester kezeihez. Dacára annak, hogy városzerte közbeszéd tárgya volt a megrendítő csapás, a vilámgyorsasággal terjedt halálhír mégis meglepte a közönséget. Remélni akartunk még az utolsó agóniában is, mert a szeretet emberétől megvárni mindenkinek nehéz volt. Meghalt! Ez volt a megdöbbentő igazság. Már kedden este a városházán lengő gyászlobogó hirdette s tegnap már számos egyesületi házon ez az egyszerű fekete posztó jelezte a veszteség felett érzett mély bánatot.

Székesfehérvár szab. kir. város tanácsa ez alkalomból ma d. e. 9 óra körül rendkívüli ülést tartott s Havranék József polgármester, mint el-

nök a következő indítványt terjesztette elő: Tekintettel arra, hogy az elhunyt dr. Major Ferenc orsz. képviselő e városnak szülötte, éveken át tisztí főorvosa volt, s olyan érdemes férfi lett nyilvános szereplése folytán, hogy osztatlan tiszteletet és becsülést vívott ki; tekintettel továbbá arra, hogy az elhunytnak e város területén közelebbi hozzátartozói nincsenek, figyelembe véve, hogy az elhunyt e város polgárságának érdekeit mindig hiven, legjobb tudása és lelkiismerete szerint szolgálta: erkölcsi kötelességet vél teljesíteni azáltal, hogy az iteni gyászszertartásról e szab. kir. város közönsége gondoskodik s a volt tisztárs elhunytát gyászjelentéssel publikálja.

A tanács határozatnak megfelelőleg a tisztikar részéről a következő gyászjelentés adott ki:

Székesfehérvár szab. kir. város tisztikara mély megilletődéssel jelenti, hogy

visi Major Ferenc dr.

országyűlési képviselő, Székesfehérvár szab. kir. város volt tisztí főorvosa

és szeretett kartársuk Budapestben 1903. év jan. 5-én, hosszas szenvedés után elhunyt.

Az Istenben boldogult földi maradványai Székesfehérvártól csütörtökön f. hó 8-án délután 3 óra körül fognak a Szent Háromság temető kápolnájából nyugalomra helyeztetni.

Székesfehérvár, 1903. január 7.

Áldás és béke poraira!

A tanács egyhangú helyesléssel fogadta az indítványt s további intézkedésre Havranék József polgármestert s Réz István rendőrfőkapitányt kérte fel.

A kedves halott hazaszállítására vonatkozó miniszteri engedély megadatván, a szükséges intézkedések megtétek. A hullát Réz István főkapitány s dr. Bierbauer főorvos veszik át az állomáson, a honnan az elhunytat a Szent-háromságról nevezett hosszú-temetőbe szállítják s az ottani kápolnába helyezik ravatalra. A temetés holnap d. u. 3 óra körül lesz. A testületet s általában a közönséget a temetőben gyülekezik, hol a temetési szertartást dr. Városvy Gyula megyés püspök végzi, Distsirhelyül a város hatósága a néhai Steiner Fülöp megyéspüspök sírja melletti területet ajánlotta fel. A temetésre számosan jönnek a fővárosból s a vidékről. Zichy János gróf orsz. képviselő több képviselőtársával holnap érkezik városunkba.

A Kath. Kőr felhívása.

A székesfehérvári belvárosi katolikus kör elnöksége az idő rövidsége miatt ez iton kéri fel a kör tagjait, hogy holnap (csütörtökön) d. u. 2 órára a kör helyiségében gyülekezni szíveskedje-

A FEJÉRMEGYEI NAPLÓ TARGÁJA.

Patkó Pista.

Az öt dunántúli embernek egyik kedvese a Balaton, a másik szeretője a Bakony. Csodás szép erdő, búbajos szép rengeteg, melynek egyes részeibe most se hatolt be a civilizáció fejzecsapása, bár most már két helyen is átfut hátán a vasut s a gőzmozdony füttye riasztja meg a párijával szerető szarvasbikát s a karsu bonyolva játszó őztohont. Nagyobb ragadozó csak a farkas benne s ez is csak akkor bántja az embert, ha az óhség rá kényszeríti. A szentgáli negyvenezer holdas rengetegnek ember alig járta méhében még most is egész apró csordaszámra tenyészik a vaddisznó, hát mennyi lehetett még akkor, mikor Mátyás király az egész szentgáli magynrságot megtette nemes emberekknek, kinevezvön őket királyi vadászoknak, a kiknek a király iránti kötelességük csak az volt, hogy el lássák az igazságos asztalat jóféle vadpecsenyével. Most már persze tilos a vadászat a szentgáliaknak is. A cseperkekalapu szentgáli nemesek azonban úgy fogják föl a tilalmat, hogy csak a maguk határában tilos nekik a vadászat, de már a másik urolalomban szabad. Egyszer meghívták vadászatra Késmárky Józsefet, a veszprémi kir. törvényszék elnökét, a ki a milyen kicsiny, pupos ember volt, épen olyan jó puskás vala. Elvezették be, messze-messze az erdőbe, utitalan-utakon,

a hol még az erdőszabályozás nem csinált vadást s egy tisztáson megállították, mondván:

No, nagyságos uram, itt már szabad vadászni. Lész erre vad bőven.

Lett is elég, a tisztásra egymásután nyujtogatta be fejét az őzbak, ott ugrált el előtte a szarvasúő, a husz águ koronás szarvasbika pedig vidám bögéssel hivta familiáját a völgyi patakhoz. A vaddisznó is ott dörzsölte meg vastag bőrét a százesztendő tölgyfá derekába, az erdei nyulak meg csak úgy tízével-huszával cicáltak.

A jó Késmárky József azt sem tudta, hova lépjen. De azért lőtt, néhány óra múlva egész halomszámra feküdt a zsákmány előtte. Ugy délután három óra tájban azután oda ment hozzá a szentgáli bíró és szinte susogva szólott:

— Nagyságos törvényszéki elnök ur, most egy darabig ne igen puffogason.

— Miért?

— Mert ilyenkor szokott erre járni a káptalan főerdésze.

— Azután? . . .

— Azután baj talál lenni.

— Hát aztán miért?

— Hát csak azért, mert mi most a veszprémi káptalan vadaskerjében vadászunk.

Nohát erre a nagyságos királyi törvényszéki elnök ur kiejtette kezéből a puskát. Az lesz ám még fura világ, hogyha őt orrvadászaton kapták. A hideg is verte, az izzadás is lepte. — Nem is ment el többet a szentgáliakkal vadászni.

Most már a vad is fogyóban van a Bakonyban, de abban az időben, a miről mi szólnunk volt ott más vad is — a betyár. A Patkó Pista, meg Milfayt, a kiről a bakonyi kanász most is meséket mond a bojtárjának. A veszprémpápai országot mentében, egy völgykatlanban fekszik a Bakony egyik legnépesebb községe, Városlőd. Azt a hegyet, a mely a falu fölött emelkedik, Kecské-hegynek hívják, mert meredek oldalait csak a kecske tudja megmászni s a mi rajta terem, az is csak a kecskének való. No hát ez a hegy vízözön előtti maradvány. A mi követ kifejtenek belőle, az mind-mind kővé vált történelem előtti emlék. Hatalmas, soha nem látott állatok maradványai, emberi lábszárak, akkorák, mint egy mostani egész ember. Buza szemek, akkorák, mint egy szilva s tengeri szemek, oly nagyok, mint egy vadalma, mind-mind kővé válva. Csodálatos, hogy a tudományos kutatás nem turta még föl a hegynek őskori rejtkeit. Ennek az idők előtt alakult hegynek az alján épített még 1848 előtt gr. Zichy Domonkos veszprémi püspök — a ki nagy iparpártoló volt — egy porcellán gyárat. Miután azonban ő a nagy idők elől Erdélybe vonult az oláhok közé, eladta a gyárat annak a magyar embernek, a kié az a már ismeretes felső-őrsi borpince volt. Egyszer egy télkezdeté tájban beállt a gyárba a gyáros lakásában három szegény legény s bemutatja magát:

— A Patkó Pista bandájából valók volnánk mi, nemzetes uram.

— Azután mi járthat?

— Nem rabolni gyűltünk hanem csak kérni,

nek, honnan kiindulva leféléleg vesznek részt a Katolikus Kör egyik megteremtőjének, alapító tagjának és igazgatójának temetésén.

Az ipartestület felhívása.

Tekintettel arra, hogy néhai dr. Major Ferenc orsz. képviselő a parlamentben, de a törvényhozó területén kívül az iparosok ügyének mindenkor lelkes barátja, igaz szószólója volt, az idő rövidsége folytán ez utón kérem fel az ipartestület t. előjáróságát a kebelébe tartozó iparos urakat, hogy az elhunyt képviselő temetésén megjelenni s e célból holnap d. u. 2 órakor az az ipartestület nagytermében gyűlekezni sziveskedjenek. Sáy Ferenc ipartestületi elnök.

A Fejérmegyei Napló egyik alapítóját tiszteli dr. Major Ferencben. Ő volt, a ki 1894-ben lelkes elvártaival mindent elkövetett egy keresztény szemlével politikai lap megalapítására. Természetes, hogy rögtön felzúdult ellene az eszme ellenségei. A nek: — mondták. Megvárni az eddig békés felekezeti egyetértést. De arról tudni nem akartak, hogy az a bizonyos béke akkor már foszlányokra volt tépve, és épen a katolikusok rovására. A Fejérmegyei Napló nem támadásra, hanem a katolikus ügyek védelmére volt hivatva. Ezt cselekszi immár tizedik esztendeje. S mikor az események történetére visszatérünk, szemünk elborul a fájdalom érzete alatt. Miért kellett kitörni az életerős oszlopnak, melyre mindenkor oly bizva és szeretettel támaszkodhattunk.

UJDONSÁGOK.

Tisztelettel kérjük mindazokat, a kik az előfizetési díjakat mindeddig nem küldötték be, hogy azt minél előbb teljesíteni kegyeskedjenek, nehogy a lap küldésében akadályozva legyen.

A kiadóhivatal.

— **Követésre méltó példa.** György Teréz grófnő Nagy-Perkátán mintegy 100 kötet könyvet a kath. népkönyvtár alapját megvetette. Szép újvívi ajándék, mely sok jó gyümölcsöt teremhet. Apja Isten!

— **A volt vármegyei pénztárosok és számvetők** a belügyminiszter elvi jelentőségű határozatához képest 1903. évi január 1-jétől kezdve a

törvényhatósági bizottság közgyűlésén ülési és szavazati joggal nem bírnak, sem rendelkezési állapotban lettek alatt, sem pedig akkor, a mikor az állami szolgálatba tényleg átmennek. Most a vármegyei pénztárosi és központi számviteli állások, a melyekre névbe az illető tisztviselők szavazati joggal bírtak, az új törvény szerint megszűnnek s az új törvény ezeket a tisztviselőket nem ruházza fel a közgyűléseken való ülés és szavazójoggal, annál kevésbé, mert ezek — a miniszteri utasítások értelmében — semmiféle olyan teendőt nem végeznek, a mi a régi jogok fentartását megokolta tenné.

— **Eljegyzés.** Deutsch Adár, a Deutsch Testvérek fakeskedő cég tulajdonosa eljegyezte Kaposvárott Steinil: Adolf földbírtokos és nagyberő leányát, Steinil: Anna kisasszonyt.

— **Ügynökök üzenetei.** Az ügynökök visszaéléseivel, ravasz fúrfangjával sokszor és csak foglalkozott már a törvényhozó testület, az illetékes miniszterium s a bajt orvosolni még mindig nem sikerült. Úgyes rábeszélő képesség, ezereféle fortély a fegyverük s a mi becsületet, magyar népünk még nem eléggé felvilágosodott, hogy e fegyvert a saját érdeké szerint becsülné meg. Hisz, és mert hitt, karosodik. Most a Singer és társa budapesti varrógép- és kerékpár-kereskedő cég ügynökei ellen merült fel több oldalról panasz. Ditrich Andrásné (Budai-ut) Bódi Pálné (Ráctemető dűlő), Hegy Mariónné (Ráctemető dűlő), Csurgó Ferencné (Szárca-u. 23.), Bátor Jánosné (Széchenyi-u. 100.) helybeli lakosok panaszfeljelentést tettek Simon Sándor alkaptánynál, mely szerint a nevezett cég ügynökei őket megcsalták. Olyankor keresték fel rendszert a családot, a mikor a férj nincs otthon s akkor aztán mindenáron üzletet csinálnak. Ha már másképp nem sikerül a dolog, aláírtnak egy összehajtott tiszta lapot, állítólag azért, hogy igazolják ottlétüket. A tiszta lap aláhajtott része azonban egy megrendelő levél vagy üzleti váltó, melyet az ügynök a fél tudta és beleegyezése nélkül, sőt akaratla ellenére volt ki. A gép persze néhány nap múlva megérkezik, a becsapott megrendelők nem váltják ki, a család uton kötött vételügyből per lesz s a különben is silány minőségű gépet ötszörös áron fizetik meg. A Singer és társa cég helyi képviselője erről persze nem akar tudni s így a rendőrség az egyes ügynökök ellen folytatja a nyomozó eljárást. Nehogy a közönség körében jelen soraink félreértésre adjanak okot, megjegyezzük, hogy a fent feljelentések a Singer és társa Simur-utcai cég ügynökei ellen tettek, mely nem azonos a Nádor-utcai Singer & Co.-féle céggel.

— **Hegyháziaknál pandémia.** Fehérvár-csurgó kath. köre újév napjára saját új helyszínt „A bűnös megterése” című kedves pártor-játékkal albatra megnyitani. A közönség egy része azonban a „legveszélyesebb intézkedésekkel” fenyegetőzve meggátolta a pártorjáték előadását, az iskola vezárási utasításra támaszkodva. Most teljes az öröme a kath. kör színművevé ellenségeinek, az öt szem makkegyeségtől gyerek szereplő pedig azon tőri a fejét, hogy mi különbség van egészségi szempontból a színpadon játszó, meg a hóbort játszó gyerekek között, s gyanus szemmel messze elkerülik azt az új körházat, a melyben az egészséges kuglázás árt a vallásosságának, a vallásos előadás meg árt a közegészségnek.

— **Adomány az újjáépítés.** Kati Márton apátkanonok, mint védnök a felső városi ovoda részére utolsó 200 koronát volt kegyes adományozni, melyért hálás köszönetét nyújtánia az egyetel nevében Koráts Károly pénztárnok.

— **Rajzolás est.** Kati Kükő alkaptány rejtelmes ügyben nyomoz ma délután. Egy városi hivatalnok jelentése szerint tegnap délután egy 14—15 évesnek látszó leány járt-kelt a korosorospályá mögötti csatorna parton. Kezében egy füstös színű zsákszerű takaróban egy csecsemő nagyságu tárgyat szorongatott s egyedül érezvén magát, a csomagot a kanálisba dobta. A városi hivatalnok előtt gyanusnak tűnt fel a dolog, érdeklődni kezdett, alig vette azonban észre a leány, hogy ezen tettenek még tanuja is volt, rögtön futásnak iramodott s a réten keresztül a Palotai-utcai Kiss György-féle ház kertjén át elmenekült. Ma a helyszíni szemle alkalmával talált a hatóság a kanálisban egy rongyokba burkolt húsdarabot, egyelőre azonban a vizsgálat érdekében a nyomozás további adatairól nem számolhatunk be, csak annyit jelzünk, hogy Szentes Etel, egy feleslet életű 14 éves leány már a rendőrség kezében van s a rejtélyes ügy feloldítása már rövid idő kérdése. Három tanu igazolja most már, hogy tegnap délután ez a leány járt a kanális-parton.

— **A székli gyermek.** Korunk legnagyobb bűne a szeretetlenség. A hitves hitvesét, az anya gyermekét, a gyermek anyját árulja s gyakran istentelen kézzel a legnagyobb kínos, az élet ellen törnek. A napokban Fodor József gurd-majori kanász Csákvár közelében egy bokor alatt rongyokba burkolva egy újszülött leánygyermek hullájára akadt. Az orvos rendőri vizsgálat megállapította, hogy a csecsemőt születése után 24 órával érte az anya szívtelensége. A csendőrség nyomozása eddig sikertelen volt.

Öt vagy hat kenyéret, egypár füstölt sonkát, meg egy csobolyó bort. Ehés is, szomjas is a banda, folyton-fürt csipkedik a zsandár.

— Hát aztán-miért nem térnek kendtek becsületes utra?

— Nem lehet már, kérem. Szókött katonának erdő a hazája.

Nagy dolog volt akkor betyárnak, szegénylegénynek enni-inni adni, mert statárium volt. De hát mit tehetett a falusi ember? Ha nem adott némi csokor, de esetleg még le is gyilkolták. A Patkó emberei is megkapták mind, a mit csak kértek s mikor megköszönték, még csak annyit mondtak:

— Nemzetes jó uram. Azt üzeni Patkó, ha hogy mondaná meg a plebános urnak, meg a Buchwald zsidónak, hogy jövő vasárnap meg-tiszteletüket: Addigra készítsék el, a mi apró s öreg-pérez van, mert különben baj lesz.

Aldott jó ember volt az öreg plebános (később kanonok), a ki majd halálra vált, mikor a nemzetes ur tudára adta, hogy a jövő vasárnap tisztelétét teszi nála Patkó Pista. Ha van az jedségben fokozat, hát a falu gazdag zsidaja, Buchwald Lázár, az meg egészen paff lett. A családja jajszava visszhangzott a Kecske-hegy oldalán. — Hát ilyen körülmények közt mit is tegegyen az ember, odafordul a rendőrhatszághoz. A pap is, a Buchwald Lázár is Veszprémben siettek s bejelentették a zsandárkapitánynak nagy szorongatásukat.

— Vasárnap tisztelétét teszi nálunk Patkó Pista.

— Elfogadjuk a kutyát — mondta a zsandártiszt, a ki akkorra már megtanult magyarul, de jól — káromkodni.

Azon a vasárnap, a válságos napon, hó hullt a magasból. Befőde az erdő és fölvirágozta a fák kopasz ágait. Még szellő sem libbent s ha a vad megriadt valahol, a pagonyoknak mélyén hát az országotra, sőt be a faluba hallott robogása. A kis falu környékét, az utcák bejárát körülvette vagy száz zsandár s talán háromannyi vasasnémet. Patkó Pistát várták, hogy jön a sürről, lóháton, vagy gyalog, de fölfegyverkezve, jó marcona arccal. De hiába várták, délig biz az nem jött s a zsandár s vasasnémetek fölhatordának s vigan kezdék káromolni a gyáva betyárt. Ugy délután három óra tájban egy hirtő robogott ép be a faluba. Az országoton állt zsandárkordon szépen utat nyitott neki. A hirtőban egy leányos képi fiatal ur volt bundába burkolva s a bakon egy huszár, meg egy hegyesre fent bajszu, magyarképi kocsis. Még a Buchwald Lázár mutatta meg neki, mette van a paplak. Egyenesen csak oda hajtottak. Az öreg plebános nem is szíveséggel, hanem igazi örömmel fogadta az uri vendéget, a ki elmondta, hogy ez s ez, Pestről jött most meggy Pápára, a hol Esterházy grófnál van nagy, sürgős dolga.

— Isten hozta, kedves öcsém uram — mondta plebános. Épen, hogy jökök jött, legalább-bátorságot: önt maj a szívünkbe.

— Hogy-hogy?

— Hát az a gaz Patkó bizony ránk jesszett. Hogy ma eljön, készítsük el neki — én meg a zsidó — minden kis-pérezünket. Pedig

össze-vissza csak nyolcszáz pengőnk van, az is az egyháze.

— Ah, Patkó? — szólt az uri vendég. — Ki félné Patkótól, mikor annyi itt a zsandár, mint fa a Bakonyban?

— Igaza van, kedves öcsém uram — mondá a plebános — aztán a mi jó csak volt a háznál, azt a gazdasszonyával mind az osztalra hordatta s kínálta vendéget. Ez mosolyogva mondá:

— Talán ezt a sok jót mind Patkónak szánták?

— Nem mondom, hogy nem ugy, de csak ijedtünkben.

A hogy oszi vége lett a gazdag oszonnának, a lányos képi ur bizalmas szóra kérte a plebánost a belső szobába. Az öreg pap valami szorongást érzett a mellében, de azért követte vendéget. A hogy beléptek a belső irodába, a vendég maga után bezárta az ajtót. Belenyult a zsebébe s kivett abból egy új forgópiszolyt.

— No hát tisztelendő, én vagyok a Patkó. Ide veje azzal a nyolcszáz pengővel.

Az öreg plebános hothalaványára vált. Reszkett a keze, a mig a kulcsot kereste, a mig elővette az eklezsia-pérezét és odaszámálta a rabló élébe.

— Most már rendben vagyunk, tisztelendő uram. Ne reszkessen semmit. Nem vagyok rossz ember. De most már menjünk a zsidóhoz. A tisztelendő ur is majd csak velünk jön. Oda til épen velem szembe a hirtő ülése, de hogyha megmozdul vagy szemével jelt ad . . . s egy fényes tőr villant meg a rabló kezében.

— Gazda-bál. A Fejérmegyei gazdasági egyesület legutóbbi közgyűlésén hangzott el az első kiáltás, mely hogy nem veszett el a mi bomlott társadalmunk sivatagában, igazolja a következőkben. Lesz gazda-bál! F. hó 4-én tartott meg a gazda-bál érdekében az értekezlet Széchenyi Viktor gróf elnöklété mellett s ez alkalommal megállapodtak abban, hogy a bált február 14-én a színházban tartják. A rendezőség is megalakult a következőképpen: elnök: Széchenyi Viktor gróf, alnökök: dr. Fiáth György és Nemesy János; titkárok: ifj. Fiáth Imre és Kenessey László; háznagyok: dr. Korniss Zoltán és dr. Vértessy Géza; pénztáros: ifj. Csapó István, ellenőrök: Kaltenecker Viktor és Szűts Geza. A bál védnökéül fel fognak kéretni: gróf Cziráky Antal, báró Fiáth Pál, Havranek József, Huszár Ágost, gróf Zichy Jenő és id. gróf Zichy Nándor; hályagnak pedig: gróf Ciráky Antalné, gróf Esterházy Lászlóné, gróf Esterházy Miklós-Móriczné, báró Fiáth Pálné, Gaudernak Józsefné, Havranek Józsefné, Huszár Ágostonné, Koller Pálné, Lits Gyuláné, dr. báró Mandorff Gézány, Meszleny Benedekné, dr. Pajzs Gyuláné, Sárközy Aurélné, gróf Széchenyi Viktorné, Szuha Istvánné, Szőgyény-Marich Juliáné, báró Trauttenberg Frigyesné, Wertheim Arminné, gróf Wimpfen Szigfridné, gróf Zichy Aladárné, id. gróf Zichy Jánosné, ifj. dr. gróf Zichy Jánosné, gróf Zichy Istvánné és id. gróf. Zichy Nándorné. A belépti-jegy 5 korona, családijegy 12 korona; földszinti páholy 50 korona, emeleti páholy 25 korona, másodeleleti páholy pedig 15 korona.

— Türeltek a pákozdi honvédelemköt. A turista egyeslet tagjai Prinz Gyula vezetésével e hó 11-én Dinnyésre érkeznek a budapesti déli vasút pályaudvarából 6 óra 50 perckor induló vonaton, onnan pedig kocsiikon Pákozdra, a hol megtekintik a honvédelemköt, a melyet meg fognak koszorúzni. Innen gyalog a Sárhegy szikláihoz és a Csala kastélyhoz, meg a szent Donát kápolnája érintésével városunkba jönnek. A gyalogolás 4 óráig tart.

— Gyászrevál. Grósz szül. Hartmann Katalin hosszas szenvedések és a hajdóklók szentségeinek átjatos felvétele után január 3-án Gánthon elhunyt. Temetése 5-én délután volt. A megboldogultban Grósz F. gánthi plebános édesanyját siraja. Szauer Jánosné szül. Freudmann Mária hosszú, kínos szenvedés és a szentségekkel való megerősítés után életének 66-dik évében 4-dikén Moórott meghalt. A megboldogult hült tetemei e hó 6-án helyezték örök nyugalomba. A gyászolók közt van fia Szauer László székesfehérvári káplán, kinek az elhunyt édes anyja volt.

Odá is hajtatnak a Buchwald házához, a ki szinte üdvözölte az uri vendéget. A pap meg a Patkó be mentek belülről a Buchwald blotjába. (Ép vasárnap lévén, a külső boltját be volt reteszelve.)

— En vagyok Patkó! — rivalt a zsidóra a bandita. — Elő minden pénzéd!

Az öreg Buchwald Lázár leszámolt Patkónak három ezer pengőt ezüstben aranyban.

— Csak az életemet, meg a Régikáét, meg a gyermekekét! — könyörgött reszketve.

— Az ördög bántsa őket — felelte a betyár — de most kikísérték a falu tájáról. — Azzal a papot is zsidót is szemközt felültette a hintóülésre s a pápai uton úgy hajtatott ki velük egész a határig. Ott a zsidó kezébe nyomta a gyepőlészárát, maga, meg a kocsis, meg a huszár — betyár cimborái — leugrott, azt mondva Lázárnak:

— Hajts haza, de jól vigyázz, hogy baja ne essék a tisztelendő urnak. Ez a hintó ugys a vázsonyi nagyuré.

Akkor már kijött az erdőből vagy harminc szál betyár, talpig mind fegyverben. Körülfogták Patkót. A Buchwald Lázár meg reszkető kezével rangatta a gyepőt, mire gyors iramban megindult a két jövevény paripa. A betyár meg utánuk kiáltott:

— Oszt' vigyázz a papra, hogy baja ne essék. A pénzt visszaadon, ha majd Városdön lesz egyszer királykoronázás.

A zsanádok, vdsások meg keresték a havon a Patkó Pista patkónyomását.

Nagyur Gyula.

— Farsang. A székesfehérvári és fejérmegyei tisztviselőt és hivatalnokok *Othoua* f. hó 10-én azaz szombaton este Szarka-utca 6. sz. alatti helyiségében táncal egybekötött műestélyt rendez. Belépti díj: személy-jegy 1 korona, családijegy 2 korona. Az estély műsóra a következők: 1. A bakfis. Monológ. Irta: Jassicus. Előadja: *Horvát* Evira k. a. 2. Családi kör. Irta: Arany János. Szavajla *Békefi* István. 3. Magyar népdalok. Cimbalmon játsza: *Jandrók* Amália k. a. 4. Ókori leletek. Irta és felolvasa: főt. *Peék* Gyula hitoktató. 5. Aki mer, az nyer. Dialog. Irta: Makai Emil. Előadják: *Szokora* Erzsike k. a. és *Zalka* József. 6. Egy kísérlet. Szabad előadás. Előadja: dr. *Kerekes* Lajos. 7. Népdalok. Zenekísérettel. Előadja: *Jandrók* Amália k. a. 8. Velített képek bemutatása.

A székesfehérvári déli-vasúti műhely dalegyesület tagjai február hó 1-én a dalárda utazási alapja javára a „Magyar király” szálloda összes termeiben zártkörű táncmulatságot rendeznek. Belépti-díj: személyjegy 1 k. 20 f. családijegy 2 k. 40 f. A dalárda a táncszínek alatt a következő énekszámokkal szórakoztatja a közönséget. 1. Szentirmay E. Felhő és napsugár. 2. Lányi E. Rám borult a szomorúság. 3. Huber K. Édes lánykám. 4. Riger Gy. Dalkör induló.

A magyarországi munkások rokkant- és nyugdíj együletének székesfehérvári fiókjá f. hó 18-án özvegy és árva-alapja javára saját helyiségében (Varga István vendéglője) zártkörű táncmulatságot rendez. Személy-jegy 1 k. családijegy 1 k. 60 f.

— Iskolabeszárás. Fejérvár-Csurgó községnek iskoláit járványos betegség miatt folyó 1. január elsején hatósági rendelettel bezárták.

— Szomorú új szentend. Ma már fel sem tűnik az újságolvasó közönség előtt az öngyilkosság. Úgy játszanak az élettel, mint a babaruhával. Ezt igazolja az alábbi eset is. Ujvári László moóri könyvkötő összeszólalkozott Irma nevű leányával. A beteges leánynak ez nem tett szert s ezért meg is halt. Szó nélkül távozott hazulról s a Tata melletti Cifra-malom vizébe ölte magát. Ez a modern boszú!

— Tánc a szegények javára. *Havranek* József polgármester védnöksége alatt *Latzkovits* Béla Budai-úti vendéglőjében a városi szegények javára táncmulatságot rendeztek f. hó 4-én. Itt is szükségesnek tartjuk megemlíteni, hogy a farsang Vízkereszt ünnepe veszi kezdetét s így a jótékony cél dacára sem helyeseltetjük a tiltott időben tartott táncmulatságokat. Ugyanez áll természetesen a Szilveszter-esti táncmulatságokról is. Ettől eltekintve a mulatság igen jól sikerült. Jelenvoltak: özv. Breuer Simonné, Hoinig Lajosné, özv. Martin Adolfné, Mayer Lipótné, Mekler Károlyné, Neubarth Lipótné, Reich Lipótné, Schön Ignácné, Schwarz Samuné, Singer Simonné, Spierer Józsefné, Steiner Antalné, Szakács Károlyné, Weisz Fülöpné; továbbá: Breuer Franciska, Deutsch Margit (Budapest), Hoinig Lujza, Martin Józsa, Mayer Erzsike, Mekler Mariska, Neubarth Rezsín és Ilonka, Reich Mariska, Schön Irénke, Schwarz Ilus és Rózsika, Singer Juliska, Spierer Etelka, Rózska és Margit, Steiner Nelli és Emmike, Szakács Erzsike, Weisz Irénke és Olga. Felülfizetni szívesek voltak: N. N. 6 kor, Huszár Ágoston 3 k., Mayer Lipót, Vermes és Weisz 2—2 k., Melzer nővérek, Weisz Fülöp 1—1 k., Fűrédli Soma (Velence), N. N., N. N., N. N., N. N., N. N., Németh Sándor (Nyék), Schlögl Arnold (Nyék), Szaksz Jenő 40—40 fill. A felülfizetőknek a rendezőség mond köszönetet. A tiszta jövedelem 20 korona.

— Bünyügyi főtárgyalások. A székesfehérvári kir. törvényszékénél 1903. január hóban a bünyügyi főtárgyalások a következő sorrendben tartanak meg: 7-én: Janek Rezső lopás büntette; 10-én: Király Jánosné közokirat hamisítás büntette; 13-án: Horák György magánokirat hamisítás büntette, Molnár Lajosné és 1 társa csalás büntette, G. Kiss Gáspár hat. elleni erőszak büntette; 14-én: ifj. Varga Mihály és 4 társa magánlak megsért. büntette; 17-én: Rostási János és 1 társa goniatl. okozott s. testisért. vétsége, Mészáros Józsefné hat. elleni erőszak büntette; 20-án: ifj. Molnár Sándor közokirat ham. bünt. 21-én: özv. Harif Imréné és 1 társa sikkasztás büntette, özv. Melláry Józsefné lopás büntette,

Szivonits Mihály és 4 társa lopás büntette, Nagy Lajos és 1 társa lopás büntette; 24-én: Kucsera György hat. elleni erőszak, Ujfalusi Imre és 1 társa hat. elleni erőszak, Mihály Márton hat. ell. erőszak bünt.; 27-én: Ujvári Béla rágalmazás vétsége, Kiss Pál lopás büntette; 28-án: Ujvári Béla rágalmazás vétsége; 31-én: Rikker József súlyos testi sértés büntette, Balázs József lopás büntette, Tóth Károlyné és 1 társa súlyos testi sértés büntette.

— Sörtésvész. A Szabad-Battyányhoz tartozó Belmajor pusztában a sörtésvész szörványosan fellépett.

— Kanyaró. A hevenyfertőző betegségek terjedésén a jelenlegi enyhe, nedves időjárás mellett nem csodálkozhatunk. Hol itt, hol ott üti fel fejét egy-egy betegség a gyermekek között, hol a kanyaró a leggyakoribb. Legújabbban Pákozdon dönti ágynak áldozatait s a tovatérés megállítására véget a népisoklak bezárattak.

Egészségügyi kapkodások.

Több év óta kísérjük figyelemmel a teli hónapok egészségügyi viszonyait s azt tapasztaljuk, hogy meggyenkben is alig akad község, melyben vörheny, difteritisz, vagy más gyermekbetegség miatt évről-évre el ne rendelnek a „szigorú óvintézkedéseket.” És mik azok a szigorú óvintézkedések? Mindenekelőtt nagy fontoskodva bezárják az iskolát, azután ezzel meg vannak téve a szigorú óvintézkedések. A vörheny pedig ép oly háborítatlanul folytatja vizeit, szezei piros színű névjegyeit a betegszobák ajtajára, mint a szigorú óvintézkedések foganatosítása előtt, sőt megesisik, hogy nagyobb szorgalommal.

Ha valamely közegészségügyi apostol kezébe jutnak ezen sorok, szinte látjuk a felháborodást emberbaráti arcán. Hogy lehet gáncsolat lálni abban, ha a gyermekek legátogatottabb gyűlöhelye, az iskola bezáratik, nehogy a baj áthurcoltassék?! Hát hiszen nem is szándékunk kétségbevonni sem azt, hogy az iskola gyűjtőhely, sem azt, hogy a divatos gyermekbetegségek ragadósak, tehát azt sincs szándékunkban tagadni, hogy az iskolabezárás óvintézkedés, hanem oly óvintézkedésnek, mely azonnal, feltétlenül mindenütt elrendelendő s a mely aztán ér is valamit, el nem ismerhetjük.

Mindenekelőtt mérhetetlen a kár, melyet különösen a falusi iskolák látogatói szenvednek az iskolabezárások folytán. Például meggyenk legtöbb községében vért izzad az iskolák igazgatósága, mire a mi negligens népünk gyermekeit a közmondásos huza-vonájának segédmével beterezi az iskola falai közé. Legtöbbsnyire november eleje részesül abban a szerencsében, hogy a falu megnevelendő „anyagát” kellő számban együtt láthassa. Mire aztán az i betüre kerül a sor, jön a rettegett „óvintézkedés” dróton. A kisbírő még szalad is vele hivatalos minősége dacára s a nebulót, kivel az i betüt is derékon haraptatják el, sietve zárják ki az iskolából, nehogy a vörheny ott lepje meg.

A tanító először boszankodik, majd beletrördök a változhatatlanba s várja mig megérkezik a nyitási engedély, már nem dróton, hanem a mi közigazgatásunk gyalogutján, mely tudvalevőleg még abban a korban cövekeltezt ki, mikor még a mérnöki tudomány nem jött rá a geometria egyik alaptörvényére: „hogy két pont között az egyenes vonal a legrövidebb.” Az engedélylyel együtt érkeznek a fecskék is. A falusi gyerek pedig már javában sűrűg a teleknél. Ki lovat vezet, ki kukoricát, babot ültet, gyereket dajkál, libát terget a vadonutaj legelőre. Egész évi tanulása nem ér egy ütet taplót.

Igy megy ez évek óta s az irni olvasni alig

tudók egész serege éri el a falusi tankötelesség obsztját.

De hát megmenekedett a vörhenytől és difteritistól. Meg. De a bezárt iskola oly ártatlan abban, mint egy ma született bárány. Mikor az iskolából kicsukják, talán kontemplatív életre adja magát az a gyermek? Dehogyan. Mind ott veszedik a hóban, eszi a jeget, rongta a fejeléscsimját, vásítja szines pargettel foltozott szintelen, foltos nadrágját; s mikor belekékül a lótasfutásba, vagy belezöldül a csipős szél és hideg elviseletébe, akkor hazamegy a földes szobába, melynek ablakai ösztől késő tavaszig, vagy soha ki nem nyílnak, nehogy a kályhán száradó ruhák gőze, az ott benn főzött ételek illata, vagy éppen az ágy alatt ülő kotlóstyúk nyugodalma és kényelme hiányt szenvedjen.

Persze a szigorú óvintézkedés azt véli, hogy itt úgy se segíthet, hát ott tesz, a hol tehet. Pedig sok szegény falusi gyermek orvossága éppen a bezárással üldözött iskola. Sok vékony göncöcskében didergő, rossz tartásba belesápadt gyermeket látunk reggelenként sietni az iskolába jó korán, hogy melegedhessék a jól fűtött, a naponként ötször szellőztetett, tágas, padlós, tisztára meszelt és söpört iskolában. Még mosdani is csak akkor szokott, ha oda jár, ne hogy szegyeten valjon reggelenként vizitáció alá kerülő retkes kis kezeivel, szappantól irtózó füleinek, nyakának érintetlen himporával.

Attól, hogy a falusi szülő betegeskedő, meghült, köhécselő vagy lázas gyermekét iskolába küldje, ne ijedezék senki. Akkor is karhatalommal kell beteretelni, ha egészséges, mint a makk. Sereg száma maradnak ki már öszszel, azon mentséggel, hogy nincs meleg ruhájuk, de ha éppen mezteláb jégen csuszkaló gyereket kívánának látni, abbéli gyönyörűségünket minden utcavégen megszerezhetjük.

Ha a tanító egy kevésbé is gondos ember, mit egytől sem meménk eltagadni, bátran állíthatjuk, hogy az iskolában nincs beteg gyermek egy napig sem, ott tehát az egészséges a beteggel nem érintkezik, de ha nem lévén az iskolára kötelezve, egész nap csatangol, senki se higgye, hogy nem fordul meg akárhányszor beteg pajtásánál, ki ágyban fekszik, vagy a szobába csukva unatkozik. De az is szent igaz, hogy a beteg napjában kétszer-háromszor is kiszökik a veszélyes bőrtelámlás ideje alatt. A piros cédula se az egészséges, se a beteg gyereknek nem imponál. Ezek nem abszolút dolgok, de tapasztalásból tudjuk, hogy az általános kép ilyen.

Ha most összevetjük azt a valószínűtlen előnyt, mely az iskolának éppen a leggyümölcsözőbb időben való bezárásával járhat azzal a biztos óriási veszteséggel, mely az iskolának éppen a leggyümölcsözőbb időben való bezárásával jár, nagyon gondolkodóba esünk az ily szigorú óvintézkedés okossága felett.

Gazt irtva nem tipornám le a vetést, konkolyt gyűjtve nem égetném el a kévét, hanem oly módot keresnék, mely kevesebb kárral, mint haszonnal járna.

(Végo köv.)

SZÍNHÁZ.

Szombat, jan. 3.

Sodomaini csendélet. (Vesztaszüzek.) Operett 3 felvonásban. Ketten írták (Depré és Bernéde), ketten fordították (Bálint Dezső és Mérei Adolf) és ketten komponálták hozzá a zenét (Le Rey és Clerice), mintha egy-egy ember még se mert volna erre a munkára vállalkozni.

Tempora mutantur... Thália, a színművészet aranyos kedélyű, de mindig tisztességes szándékú muzsája fölcsapott Bachanszönek Ledobta dískréth kothurnusát, hogy az utcalányok emeletes kalapját és mutatós rongyait öltöthesse fel; leszállott a magas piederzáról, a melyre öt magasztos missziója, meg az emberiség boldogabb fele, az ideálisták és moralisták emelték, hogy harmatos lábaival begölgölhessen a külvárosok utcai sarába és ezt a paloták süppedős szőnyegeibe törülgesse, az itt fölzedett mámorító illatokkal meg a szegény emberek fejét csavarja el, szóval, hogy boldogot, boldogtalant, szegényt, meg gazdagot, istentelent, meg hívót egy ma már vigan lóbogó zászló - a bün zászlaja alá toborozzon. Szemeiből már nem az ártatlan pajzanság, hanem a céltudatos erkölcsitelenség vigyorog; lehellete már nem ambrózia, hanem a fölözslás bűze; csökjában a néktár helyett még reg van, mely előbb bűbajos álomba szédíti a gyanútlan áldozatot, hogy az aztán már csak föltartóztatatlan végromlásának utolsó, de legrettenetesebb pillanataira ébredjen föl.

Ugye borzasztó egy hasonlat? Ugye erős kissé? Pedig bizony szomoruan állíthatjuk, hogy ez a dolog hasonlatnak egy kissé ugyan gyenge, de valóságban éppen elég erős. Megtörtént ez ma este a színházban, tanu rá az a szép közönség, a mely a *Fourchanbault család* előadásáról lemaradván, ma töltötte meg a színházat. És ez igen helyesen van így. Ha vannak csinos, szeade leánykánk, vigyük csak el őket az ilyen darabokba, hogy ha majdan férjhez mennek, ne passzkodják a férjük, hogy mincsenek jól *kimívelve*; menyecskeinket is vigyük csak el nyugodtan, hadd lássák ok is a ház-ságtörő: apothoizisát, hogyha majd utána eszmájuk azt, a mit a színpadon láttak, ne kelljen sokat törnünk rajta a fejünkbe, hogy hol tanulták. A szülők is ereszték serülő fiaikat, a középiskolák növendékeit, hisz az élet ügyis olyan lassan és nehezen tépi szét azt a szülők, tanítók, nevelők szöttefonta ódi köntöst, melyet *áritatlanságnak* nevezünk. Hadd legyen ronggygá egy este, hisz nem éitünk a sötét középkorban.

A könnyelmű mulatságok leghírhedtebb metropolisában, Párisban ököre bezárult a leg-híresebb mulatóhely, a *Moulin Rouge*, nyilván azért, mert nagyon restelte, hogy a színházak már fölülmulták a pikanteriában, Budapesten a Somossy mulató, a Folies Caprice, a boldogult Olympia-mulató és Kék Macska szelleme pirulva néz a színházakra, a melyeknek ma már az élőszobor - betétes darabjai képezik a legnagyobb attrakciót.

Ez a modern kultúra, a mely kidobta magából a jobbik esztét: az erkölcsöt, meg a jó izlést és most a könnyelműség sima mesgyéjén cigánykereszt a nagy semmiség felé. Igen, a semmiség felé, mert ez előt a könnyelműség előt ködbe borult a jövő, a mit nem gazdagítanak már az igazi vallásosság magasztos reményei. Eszünkbe jut a franciák egyik nagy embe-
reinek, Rabelaisnak halálós ágyán elhangzott mondata: „Je m'en vais chercher un grand Peut-être.” (Megyek egy nagy „talán”-t keresni.)

Keressük a ludast. A színészek azt mondják, nekik azt kell játszani, a mit a direktor a műsorába vesz (az ő mentségüket el is fogadjuk.) A közönség így gondolkodik: miért vonnám meg magamtól a színházbajárás passzióját, ha a zsebem megengedi? Tehetek én róla, ha illetlen darabokat adnak? A direktor emigy mufondiroz: miért ne adnám elő a cégéres darabokat, mikor a közönség csak úgy tódul a színházba? En nem kényszeríték rá senkit, hogy megnézze. Vagy talán csupa klasszikus, minden tekintetben kifogástalan műveket hozzak színré kaviár nélkül, hisz akkor nap-nap után beültethetem az aggintézet „áponc”-ait a színházba potyajegyekkel, hogy néhányan mégis legyenek a nézőtérén. No de ehhez meg pénzem sincs. A modern író meg így argumentál: miért ne fordítanám ki egy-egy ilyen darabban az én erényektől duzzadó, magasróptü lelkeket, ha a direktorok előadják, a közönség pedig megnézi? Ime, mind a négyen mosakodnak, de biz a három utóbbi csak szerezcent mos. A legnagyobb ludas azonban az, a ki legkevésbé látszik annak: a nyájás, a nagyérdemű közönség.

Ne menjünk el olyan darabba, a melyről azt halljuk, hogy csupa cochonnerie, amely vé-

gig vezet bennünket az erkölcsitelenség valamennyi válfajain anélkül, hogy a költő igazságszolgáltatás kupán ütne a bünést, és így legalább megnyugtata bennünket. Ne menjünk oly darabba, amelynek a frivolitás az egyedüli vonzó ereje és akkor majd a direktor se merészkedik ilyen ringyongyt a közérkölciség szemébe venni.

A darab boncolgatásába nem bocsátkozhatunk, mert nem tudunk egy öreg bácsitól csipővasas kölcsönözni, pusztá kézzel meg nem lehet hozzányulni.

Vasárnap, jan. 4. d. n.

Fekete rigó. Népszínmű. Géczy István gyenge oldala. *Molnár Bella* (cimszerep) ügyesen alakított, nemkülönbén *Szarvassy Ilona* is a Perdita (Margit) szerepében. *Szabóné* (a kis mama) aranyos humorával remekelt a fehér holló szerepében, mely jelen esetben egy olyan asszonyép volt, a ki csak ígérgette, hogy így kitor, úgy kitor, de biz meg nem tette a lölköm. No ez már csakugyan ritkaság. A férfiak közül kiváltak: *Rajcsányi* (Miklós), *Szalóki* (kisbíró), *Déri Tiwald* (Czinczér Lenczi) de még *Balogh* is (Fenyő Boldizsár) Tóth L. helyett. *Margitay* nem Nádfalussy gróf volt, hanem Abelesz Samu, aki pepita nadragban utazik.

Este.

Sodomaini csendélet. (Vesztaszüzek.)

Hét, jan. 5.

Színházok. Két kedvenc darabja volt a tavalyi közönségnek. *Lotty*-t agyoncsapták a multkor Harkányival, a *Színházok*-at pedig ma a legfantasztikusabb szerepcserékkel *Kotótsnak* mégis meg kellett volna hagyni a Blitz Fritz szerepét, bizonyára jobb kedvével játszott volna. *Szalóky* épp oly kitünő *Gilka herceg* lett volna, mint a milyen *Blitz Fritz* volt. Mi így láttuk volna jobban a szereposztást: Anna: *Molnár Bella*, Kampel: *Igmándi*, Kampéne: *Kállai* (ez a kettő legalább tud énekelni), az egyik tiszt: *Bónis Margit*, Mimi: *Harkányi* (és semmiesetre sem Szalókiné, aki nem tud táncolni) stb.

Kedd, jan. 6. d. n.

Párisi élet. Bolondság; telt házzal.

Este.

Anyaföld. Komoly irányu, megkapóan szép népszínmű, üres nézőtérrel.

Szél.

Szerdán este: *Fernand házasság*; *Margitay* jutalomjátéka.

Halálós csend. Echegaray miniszter volt Spanyolországban s mikor a politikai küzdőtérrel lelépett, színműírónak csapott fel. Minden műve magasztos gondolatok tárháza. Főleg a becsület problémáját dolgozza darabjaiban s ezen a mesgyén csodaszzerű világba viszi a közönséget. A *Halálós csend* hősei a becsület mártíryjai. Elhetnek fényben, gazdagon, urí köntösben, de meghalnak - mert a becsület úgy kívánja. S meghalnak - mert szeretnek. Megkapó, szép és tüneményes Echegaray legújabb darabja, a *Halálós csend*. Kedden, január 13-án fog színré kerülni színházunkban s ha gondos, jó előadás lesz - a siker nem fog elmaradni.

IRODALOM.

Orosz Ádám szentbeszédei. A magyar katolikus papság nyomtatásban is megjelent szónoklati között alig van népszerűbb s azért jobban elterjedtebb szónoklati könyv, mint *Orosz Ádám szentbeszédei*. A sziv mélyeséges érzelmei, a mély tudás s igazi magyaros gondolkodás, mind-mind megnyilvánul e hatalmas lélek szellemi működésében. Pelikán Krizsó a „Jó pásztor” című kitünő folyóirat szerkesztője nagy és rég várt szolgálatot tett a kath. papságnak, a mikor *Orosz Ádám* predikációit újra kiadás alá rendezte. A jelen kötet advent I. vasárnapjától hervét után IV. vasárnapig terjedő vasárnapokra írt beszédek tartalmaz.

Külső megjelenése a Stephaneumot dicséri. Ára 4 kor. Kapható a kiadónál Bpest VII. ker. Csömöri-ut 16.

SZERKESZTŐI ÜZENET.

Sz. Forró köszönet. Nagyon kérjük más-korra is. A mi az *Egyházmegyei Könyvnyomdát* illeti — s ez szóljon másoknak is — kapható és készíthető ott mindennemű nyomtatvány a legjobb kivitelben. Pár nap alatt itt lesz több mint 2000 korona ára új nyomdai beszerzés, új betűk s akkor meg vagyunk győződve, hogy az *Egyházmegyei Könyvnyomda* minden hasonszöri intézményeivel kiállja a versenyt. Az olcsóság és pontosság természetesen együtt jár vele. A megrendelések *Egyházmegyei Könyvnyomda Székesfehérvár, Kossuth-utca* intézendők.

833. kb. 1902.

Árverési hirdetés.

A székesfehérvári tekintetes kir. járásbírósnak Ö 391/2902. számú megbízó végzése alapján alóirott községi jegyző közhírré teszi, hogy a néhai Fetter Ferencz seregélyesi volt lakos plehános hagyatékához tartozó ingóságok, gazdasági szerek és állatok, egymint: szobabeli bútorok, konyha felszerelések, kocsik, gazdasági gépek és szerek, takarmányne-műek, borok, szemes gabonák, lovak, tehenek, jármás ökrök, szopós borjúk és számos másféle ingóságokból álló hagyaték Seregélyesen örökhagyó lakásán 1903. évi január hó 12-én és esetleg reá következő napokon, mindenkor délelőtt 9 óra-kor kezdődő nyilvános árverésen azonnali készpénzfizetés mellett eladatni fognak, melyre a venni szándékozók ezennel meghivatnak.

Seregélyes, 1902. december 30-án.

Torma Béla,
jegyző.

Van szerencsém a n. é. közönség b. tudomására juttatni, hogy **Kigyó-utca 18. szám alatt** a mai kor igényeinek teljesen megfelelő

**szabó-műhelyt és
ruhatisztító-intézetet**
nyitottam.

Sok évi gyakorlatom azon helyzetbe juttat, hogy a tisztelt közönség minden igényeinek a legjobban megfelelhessek.

A legdivatosabb állású ruhákat is úgy tisztítom, hogy azok a divatos formájukat továbbra is megtartják.

Egy öltöny tisztítása és javítása 2 korona.

Hozzá egy öltöny vasalása 1 kor.

Öltönyöket és kabátokat a legolcsóbban forditok.

Miután főtörökvésem, hogy a t. megbízóimat legteljesebb megelégedésre kielégítem, szives pártfogást kérve, maradtam

kiváló tisztelettel

Jäger Béla,

szabó-mester,
vagy- és műruhatisztító.
Kigyó-utca 18. sz.

Állandó cukorka-áru**≡ KIÁLLÍTÁS ≡**

megtekintésére felhívom a nagyérdemű közönség b. figyelmét.

Minden e szakba elképzelhető: csokoládé-cukorka, cukrászcai sütemények és a legfinomabb cukorkák ezer és ezer fajtája bámulatos olesón kaphatók.

Lakodalmi, béli és más alkalmi sütemények és torták megrendelhetők helybe és vidékre.

Tisztelettel

Kitreiber Nándor utóda,
első székesfehérvári cukorka-gyára,
Nádor utca 10. sz.

NOVENA,

azaz kilencnapig ájtatosság Jézus szentséges szívéhez valamely különös kegyelem elnyerésére. Kötve 60 fillér, füzve 40 fillér darabonként. Kapható és megrendelhető Rózmán István Budapest, VIII., Szentkirályi-utca 24. a.

ÜZLETÁTVÉTEL.

AN szerencsénk a nagyérdemű közönség szives tudomására hozni, hogy az 1808-ban alapított, jóhírnévű **SZÁMMER KÁLMÁN-féle**

KÖNYVNYOMDÁT

megvettük s azt

„EGYHÁZMEGYEI KÖNYVNYOMDA“

cím alatt tovább vezetendjük, hol e szakba vágó mindennéven nevezendő könyvnyomdai munkák a kor igényeinek megfelelő esinnal, tisztán, pontosan és jutányos áron készíttetnek el.

A nagyérdemű közönség fokozott mérvű támogatását kéri

kiváló tisztelettel

az **„EGYHÁZMEGYEI KÖNYVNYOMDA“** vezetősége.

Nyomatott az Egyházmegyei könyvnyomdában, Székesfehérvárott.